

mange, som ikke have benyttet den. Jeg vilde sætte Pris paa, om man slog fast, at Amtene skulle benytte den; thi dersom $\frac{1}{3}$ af Amtsskatterne bliver lagt over paa Kommunerne, saa bliver det en Nedsættelse paa Hartkornet. Naar denne Tredjedel saa er kommen over paa Kommunerne, og de have Lov til at tage Halvparten af Formue og Leilighed, kan man altsaa ogsaa ad den Vej lette Hartkornet. — Det har ogsaa i politisk Henseende en Del Betydning. I 10de Landstingskreds, hvor jeg hører hjemme, har man i Standerborg Amt nedsat Hartkornsskatten og fordelt den paa Kommunerne, men de have ikke gjort det i Vejle Amt, og det har haft til Følge, at Vejle Amt har faaet mange flere højtbestattede til Landstinget, end Standerborg Amt. Det, at der er en Uregelmæssighed paa det Punkt, bevirker saaledes, at ogsaa de politiske Rettigheder blive ulige fordelte. Dersom det nu bliver slaaet fast i Loven, at der ikke kan lignedes en Tredjedel, men at der skal lignedes, tror jeg, at det vilde være et Fremskridt. — Dernæst vilde jeg ogsaa anfæ det for at være et Fremskridt, at Fordelingen efter Folketal er falden bort. Det viser sig nemlig, at i Sjælland er Folketallet pr. Td. Hartkorn betydeligt større i Besteregnene end i de andre; i de magreste Egne i Sjælland have vi langt større Folketal pr. Td. Hartkorn end i de andre. F. Eks. bor der i Nørre Sneede 8 Mennesker pr. Td. Hartkorn, medens der i de gode Egne ved Østhyften kun bor 4 Mennesker pr. Td. Hartkorn. Det er altsaa Uret at tage Hensyn til Folketallet, og jeg ser ogsaa, at det er bortfaldet i det foreliggende Forslag. — Derimod er det bibeholdt, at Halvdelen skal fordeles efter Amtsrådets Støn, og Halvdelen efter Hartkornet. Jeg stønner ikke rettere, end at man maatte kunne tage en større Part efter Amtsrådets Støn. Det at fordele efter Hartkorn, er egentlig at følge det samme Grundlag, som man forud erkender ikke er det rette. Naar Amtsrådets Støn bliver bygget paa, om jeg saa maa kalde det, et omvendt Forhold til Fattigbyrden, noget, vi have søgt at gennemføre i Standerborg Amt, saa at man tager særligt Hensyn til de Kommuner, som have en overordentlig stor Fattigbyrde, vilde man ad den Vej noget kunne udjævne den store Forskel, der er.

Saa kunde man ad den Vej ogsaa gøre den mellemkommunale Bestaatning noget mere frugtbringende. Det er nemlig klart, at jo større Forskellen er mellem de forskellige Kommuner, des ringere Udbytte saa de af den mellemkommunale Bestaatning. Det forekommer mig, at det, at Næringskommunen

bestaatter ved den mellemkommunale Bestaatning, vilde være det ideelt rigtige, saaledes at Virksomheden bliver bestaattet i den Kommune, hvor den ligger, og det vilde ogsaa føre til, at man fik noget klækkeligt. Efter den Maade, her er foreslaaet, vilde de allerfleste Kommuner saa en betydelig Mængde Skriveri for at saa skrevet til Opholdskommunerne, men det vil ende med et bedrøvelig lille Resultat. Jeg synes, at man kommer til at hufte paa Tabelen om Bjerget, der skalde føde, og kun føde en Mus. Man saar saa lidt for sin Ulejlighed, at mange Sogneraad helt vilde opgive det — der er jo heldigvis en Bestemmelse om, at man kan opgive at kræve noget —, men havde vi Lov til i Næringskommunen at tage, hvad der er, i Lighed med hvad man tager af andet Hartkorn, der ligger, hvor Personen selv er til Stede, vilde man saa noget langt mere. Men dersom det af forskellige Grunde ikke lader sig gøre, mener jeg dog, at man maa betragte § 20 som et Fremskridt. Efter den Maade, hvorpaa vi have maattet stille os i de senere Aar, at man maa opgive at faa de rene Standpunkter gennemførte for dog at faa noget, synes det mig, at selv om vi skalde nøjes med det lille Bidrag, man kunde faa fra Opholdskommunen, skalde vi dog prøve det. Lad os se det en Tid, hvor meget man faar; lad det saa Lov til at virke en halv Snes Aar; saa vilde vi jo i alt Fald kunne stønne, om Tilstanden er lidt bedre, end den vi nu have; thi nu kunne vi jo slet ingen Ting faa, og noget er dog bedre end ingen Ting. Naar vi saa havde prøvet det i en halv Snes Aar, og det har vist sig, hvad jeg rigtig nok tror vil vise sig, at det bliver grumme lidt, vi saa hjem til Næringskommunen, kunde vi komme med et nyt Forslag og maaste opnaa det rene Standpunkt.

Jeg skal dernæst omtale en Bestemmelse i Lovforslagets § 5. Der synes det, at Lovforslagets Mening er, at man i Landkommunerne skal forlade Formue- og Leilighedsskatten, idet Paragraffens Slutningsbestemmelse om disse Vedtægter, som der er Tale om, forudsætter, at det skal være en Staaansættelse efter Indtægt. Dersom det er Meningen, synes jeg, at vi have forladt Formue- og Leilighedsprincippet, og at vi ere gaaede over til det samme Princip, som de bruge i Røbstæderne, nemlig at bestaae Indtægten. Jeg vil nu sige, at i Landkommunerne er det yderst vanskeligt at faa Indtægten fastsat; thi hvad Indtægt en Landmand har, det staar for ham selv tit saaledes, at han ikke ved det; det er meget vanskeligt at bestemme, hvad Indtægt en Land-